

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7723

гр. София, 15.10.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в закрито заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

като разгледа дело номер **9956** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. С. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ул. ген. С. М. № 1, вх. В, ет.3, ап.40, чрез адвокат П. В., съдебен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005431/24.09.2021 г. по чл. 171, т. 1, б „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДВП), издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която на Н. К. е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Направено е с жалбата и искане за спиране на предварителното изпълнение на заповедта до решаването на спора по същество. По отношение на искането за спиране на изпълнението не се посочват конкретни обстоятелства, които биха възникнали в резултат от изпълнението и чието проявление би имало за последица сериозно накърняване на интереси на жалбоподателя и причиняване на вреди.

Административен съд София-град, в настоящия състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка намира от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДВП обжалването на заповедите по, ал. 1 се извършва по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а съгласно чл. 172, ал. 6 от ЗДВП подадената жалба не спира изпълнението на приложената ПАМ. Налице е допуснато по силата на отделен закон предварително изпълнение. На следващо място, разпоредбата на чл. 166, ал. 4 АПК въвежда отрицателна предпоставка, която обуславя допустимостта на искането за спиране на изпълнението - да не се предвижда

забрана за съдебен контрол. Такава забрана ЗДвП не съдържа. На трето място, условие за допустимост на искането е наличие на оспорване срещу законосъобразността на административния акт, по отношение на който специален закон допуска предварително изпълнение. Това условие също е налице, доколкото искането се съдържа в жалбата срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005431/24.09.2021 г. по чл. 171, т. 1, б „б“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор в отдел „ПП“ към СДВР. Заповедта е връчена на Н. К. на 01.10.2021 г., жалбата е подадена пред Административен съд София-град на 08.10.2021 г., в срока по чл. 149, ал.1 от АПК.

С оглед на горното съдът приема, че искането за спиране на изпълнението на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005431/24.09.2021 г. по чл. 171, т. 1, б „б“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор в отдел „ПП“ към СДВР е допустимо за разглеждане.

Разгледано по същество искането е неоснователно по следните съображения:

Съгласно Тълкувателно решение № 5/8.09.2009 г. на ОС на Върховния административен съд при допуснато по силата на специален закон предварително изпълнение на административен акт (какъвто е и процесния случай), приложим при съдебния контрол за законосъобразност на административния акт е чл. 166, ал. 2 АПК. Съгласно посочения текст при всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, допуснато с влязло в сила разпореждане на органа, издал акта по чл. 60, ал. 1, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на, ал. 2.

Анализът на текста води до обосноваия извод, че в тежест на лицето, поискало спиране на предварителното изпълнение е да докаже вероятността за причиняване на оспорващия на значителна или труднопоправима вреда. Следователно, приложимостта на текста предполага вероятност за причиняване на значителна или труднопоправима вреда преди всичко по отношение на жалбоподателя. В настоящия случай с жалбата не са представени доказателства за евентуалните вреди, които жалбоподателят би претърпял от временното отнемане на СУМПС за срок от 18 месеца, не са посочени и конкретни последици, които би причинило изпълнението на заповедта и с които сериозно се засягат интереси на жалбоподателя. Невъзможността от ежедневно ползване на автомобила за задоволяване потребностите на жалбоподателя не може да обоснове настъпване на значителни и/или труднопоправими вреди. Не са налице и обстоятелства които да сочат наличие на влошено здравословно състояние и риск за живота на жалбоподателя, и членовете на неговото семейство, изискващо задължително ползването ежедневно на МПС.

На следващо място, искането е за спиране на акт, по отношение на допуснато за него предварително изпълнение, по силата на закон - ЗДвП. За разлика от предварителното изпълнение, допуснато с разпореждане по чл. 60, ал. 1 АПК, тук самият законодател въвежда презумпция, че общественият и държавният интерес надделяват над личния. Преценката не е на органа, а на законодателя. Очевидно вредите които ще има жалбоподателя са преценени като такива, които не могат да се противопоставят на обществения интерес, който следва да бъде защитен. Съобразно константната съдебна

практика, засягането на финансови интереси, вкл. и преустановяване на дейност и финансови загуби, не са от категорията на тези, които могат да бъдат противопоставени на значимите обществените и индивидуални интереси, предвидени в чл. 60, ал. 1 от АПК. Отделно от това от жалбоподателя не се посочват обстоятелства, които да обосноват спирането на предварителното изпълнение на заповедта.

Още един аргумент за неоснователност на така направеното искане е и фактът, че евентуалните вреди от обявления за незаконосъобразен административен акт - било имуществени или неимуществени такива, подлежат на репарация по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ вр.чл. 203 и сл. от АПК, поради това не могат да бъдат третиращи като основание за спиране предварителното изпълнение на оспорвания административен акт.

При съобразяване на горните факти и обстоятелства се налага извода за неоснователност на искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта. По изложените съображения и на основание чл. 166, ал. 3 от Административнопроцесуалния кодекс, Административен съд София-град

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Н. С. К., чрез адвокат П. В., за спиране на изпълнението на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005431/24.09.2021 г. по чл. 171, т. 1, б „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: